

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΡΥΛΟΥΣ ΤΗΣ ΙΠΠΟΤΙΚΗΣ ΙΣΠΑΝΙΑΣ

TOY MARYSE CHOISY

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΔΟΝ ΣΑΓΧΟΥ

‘Ο Δόν Σάγχος ήταν πλούσιος, νέος ώραιος και ευγενής σαν πρίγκιψ. Είχε το καλλίτερο αλόγο της ‘Ανταλουσίας, το καλύτερο σπαθί του Τολέδου κ’ ένα σωρό άπέραντα κτήματα !...

Μά ο Δόν Σάγχος μαραινόταν μέρα με την ημέρα γιατί δεν ήξερε σε ποιά χώρα, σε ποιά βασιλεία θά μπορούσε να βρη το θείο άστρο, την πεντάμορφη εκείνη κόρη που άγαπούσε χωρίς να την γνωρίζη, χωρίς ποτέ του να την έχει ιδει !...

Ήταν μελαγχολικός, σκυθρωπός !.

Μάταια ή ώραιότερες και πλουσιώτερες δέσποινες, ή ώραιότερες κόρες της Καταλανίας και της ‘Ανδαλουσίας, της Ναβαρρας, της ‘Αραγονίας έστέφαναν γύρω αυτόν. Καμμιά δεν μπορούσε, άλλοιμονον να συγχινήτη την άπελπισμένη καρδιά του ώραιου Δόν Σάγχου ή οποία ώστόσο έβλωνε από την πιο φλογερή ανάγκη του έρωτος.

Μιά μάγισσα εκύτταξε μιά μέρα τις γραμμές της παλάμης του και του είπε :

— Θ’ αγαπήτης την ώραιότερη γυναίκα που έχει ο κόσμος.

‘Από κεινη την ημέρα ο Δόν Σάγχος περιπλανάτο από βασιλείο σε βασιλείο, από πύργο σε πύργο ζητώντας τον έρωτά του, τη φανταστική καλλονή που ή άγάπη της του φλόγιζε τά στήθη και που δεν ήξερε που θά μπορούσε να τη βρη.

Μιά ώραία άστροφώτιστη βραδιά ο Δόν Σάγχος κουρασμένος πιά όπως ήταν εξήγησε φιλοξενία στον Πύργο του μεγιστάνος Βελασκό στην ‘Αστούρια. ‘Εκεινο το βράδυ δινόταν στον πύργο μιά μεγάλη έορτή. ‘Ο μονάρχης γιός του Μεγιστάνος έπρόκειτο να χρυσή έπιστομώς ‘Ιππότης. ‘Εθωσαν στον Δόν Σάγχον την πιο τιμητική θέση στο παγκλήσιο του Πύργου όπου γινόταν ή τελετή. Ξαφνικά σε μιά στιγμή μέσα στη μελαγχολική λάμψη των τόσων κεριών ένα θεαμα ανέλιπτο, άπροσδοκίω εταράξε την ψυχή του ώραιου Δόν Σάγχου. ‘Επάνω στο μεγαλοπρεπή βωμό ήταν τοποθετημένη μιά θεσπεσιου καλλους εικόνα της Παναγίας.

— Διάβολε ! φώναξε γεμάτος από μιά ήδονική ταρυχή ο Δόν Σάγχος, αυτή ή ξέαινα ζωγραφιά δεν μπορεί να εινε δημιουργημα της φαντασίας του ζωγραφου που την έφτιασε. ‘Αδύνατον ! Θά ύπαρχη και στην πραγματικότητα μιά πεντάμορφη γυναίκα που του χρη ήμειωσε γιά μοντελλο. Δεν μένει παρά ν’ ανακαλύψω αυτήν την γυναίκα, το όνειρο αυτό που μάταια τόσα χρόνια τώρα εξητούσα !...

Και χωρίς να χάνη καθόλου καιρό έτοιμος γιά κάθε νέα περιπέτεια και γιά κάθε κίνδυνο που θά παρουσιαζόταν, ρώτησε τον ιερέα του πύργου ποιός ήταν ο ζωγράφος που είχε ζωγραφίσει αυτήν την εικόνα. ‘Εκείνος του έδωσε τις πληροφορίες, που ζητούσε. Του είπε ότι ο ζωγράφος ήταν ξένος και κατοικούσε στην Φλάντρα.

Και ο Σάγχος την ίδια νύχτα πλημμυρισμένος από παραδείσια συναισθήματα έφειγε από τον πύργο προς αναζήτησιν του όνειρου του !

‘Αφού περιπλανήθηκε αρκετόν καιρό έφθασε τέλος στις μεγάλες πεδιάδες της Φλάντρας. ‘Εξάφνα ένα βράδυ στο μάκρος του όριζοντα διέκρινε ένα μαίον όγκον. Κέντρισε το αλόγο του και έτρεξε προς τά εκεί. ‘Εφτασε τέλος σ’ ένα μικρό σπιτάκι πλαισιωμένο από πανάχα και δέντρα.

Κατέβηκε άπ’ τ’ αλόγο του και χτύπησε την πόρτα. ‘Ενα άόριστο συναισθημα του έσφιγγε την καρδιά και μιά νέα ούρανιάς ώμορφιάς παρουσιάστηκε.

— Τί ζητάς εδώ ξένη ; τον έρώτησε.

— Τόν πατέρα σου, άπαντά ο Δόν Σάγχος ενώ μιά θαμπάδα του σκότιζε την ψυχή.

— ‘Αλλοίμονο σε σένα ! Είπε πολύ άργά τώρα πιά ! ακούστηκε από μέσα μιά βαρειά φωνή.

Ήταν ο γέρος πατέρας της πεντάμορφης κόρης που είχε καταλάβει το σκοπό του ‘Ιππότη.

‘Εγώ εμια ο ζωγράφος, του είπε, και ή κόρη μου αγαπά τον καλύτερο από τους μαθητάς μου, το Γεράρδο. Την έχω ύποσχεθεί σ’ αυτόν.

Το χτύπημα ήταν ανέλπιστο. Μιά σκοτοδίνη, χύθηκε μέσ’ την καρδιά του δυστυχισμένου Δόν Σάγχου. Ήταν δυνατό αυτό ; ‘Επεσε χάμου, μπροστά στα πόδια του Γέρο — ζωγράφου και έξασπασε σε θήγους αυτός ο πιο άνδρείος, ο πιο ώραιος ιππότης της πατρίδας του, ο οποίος εκεί κάτω είχε θύματα, τις πιο ώμορφες γυναίκες...

— ‘Αλλοίμονο, έλεγε στενάζοντας, τώρα, τί ένδιαφέρον θά έχη πιά ή ζωή μου ! Πώς θά μπορώ να ζήσω !...

— Δάκρυα πύρινα έτρεχαν από τά μάτια του ! ‘Αλλά τά πράγματα δυστυχώς δεν μπορούσαν ν’ αλλάξουν. ‘Ο Γεράρδος άγαπούσε την Τούδδα και κεινη τρελλαινετο γι’ αυτόν !

‘Ο ιππότης Δόν Σάγχος αναγκάστηκε να ύποκύνη στο μοιραίο. Το πήρε απόφασι. Χαιρέτηνε σοβαρά σαν να μην είχε τίποτα συμβη, ανέβηκε στο αλόγο του και άπομακρύνθηκε από τό σπίτι εκείνο με συντριμμένη καρδιά. ‘Ενψ προχωρούσε αισιάνθηκε πός κάποιος έρχόταν από πίσω του. Γύρισε και είδε το Γεράρδο. Γιά μιά στιγμή τά μάτια του ιππότη άστραψαν και έπιασε με βία τη λαβή του έίφους του, άλλ’ άμέσως τράβηξε το χέρι του από κει.

‘Ο Γεράρδος ήταν έντελώς άοπλος ! Τότε ο Δόν Σάγχος κατέβηκε βιαστικά άπ’ τ’ αλόγο του και βάζοντας το χέρι του στον ώμο του Γεράρδου του είπε με φωνη σβυσμένη άπ’ τη μεγάλη άπελπισία :

— ‘Ακουσε Γεράρδο, σύ δεν αγαπάς την Τούδδα. ‘Αν την άγαπούσες ή καρδιά σου θά σούελε άμέσως μόλις με ίδες να μπαίνω στο σπίτι της πός την αγαπούσα κ’ έγώ με τον πιο παρόρορο έρωτα. ‘Εγώ σε άνεγνωρίσα άμέσως, σύ όμως δεν θά άνεγνωρίσες. Λοιπόν δεν αγαπάς την Τούδδα. ‘Εγώ έγώ δεν θά μπορέσω πιά να ζήσω χωρίς αυτήν !... Δόσε μου την, δόσε μου την, και θά σε κάω εύτυχη, θά σε κάω τον εύτυχέστερο άνθρωπον, θά σου δώσω τά κτήματά μου, την περιουσια μου, τους πύργους μου, τους τίτλους μου, το πών, μόνον την Τούδδα σου ζητώ !...

‘Ο ζωγράφος συλλογίστηκε αρκετές στιγμές. Τέλος έδέχθη και ο Δόν Σάγχος του έχαινε όλες του τις γαίες, τους πύργους του, με μιά λέξη ο, τι του είχε ύποσχεθή.

Κάτω από τους θόλους ενός γειτονιού οίνοπωλείου ο ιππότης και ο ζωγράφος ύπέγραψαν με τό αίμα τους τη συμφωνία. Τότε ο Γεράρδος άπεχαιρέτησε τον ιππότην και εγινε άφαντος. ‘Ο δν Σάγχος γεμάτος από μια άνέκφραστη εντυχια γύρισε άμέσως στον πατέρα της αγαπημένης του.

— ‘Ακουσε, του είπε μόλις συγκρατώντας τους δυνατούς παλμούς της καρδιάς του. ‘Η Τούδδα εινε δική μου. ‘Ο Γεράρδος πήρε τους πύργους μου, κ’ έγώ τον έρωτά του. ‘Αυτός δεν την αγαπούσε ! Δόσε μου την. ‘Αν κει σ’ έμένα, που την αγαπάω σι’ αλήθεια...

Μόλις άκουσε αυτά ή Τούδδα, που ήταν στο ίδιο δωμάτιο με τον πατέρα της, σηλώθηκε ; αι με φωνή άποφασιστική είπε :

— ‘Ωραϊε ιππότη, σύ με αγαπάς μιά έγώ δεν μπορώ ν’ αγαπησω δύο φορές ! ‘Ο άρραβωνιαστικός μου με πρόδωσε αλλά ή ψυχή μου εινε παντοτινά δική του.

Την ίδια νύχτα ή κόρες της Φλάντρας έθρηνοϋσαν άπάνω στο φέρετρο της άτυχης Τούδδας που είχε σκοτωθεί γιαι την άφησε ή άγάπη της ενώ τά κατάμαυρα νερά του ποταμού έφεραν προς τη θάλασσα το πτώμα του ώραιού Δόν Σάγχου ο οποίος πνίγηκε μετά το σκοτωμό της Τούδδας.

‘Υστερ’ από τρεις μέρες άδιάκοπης πορείας ο Γεράρδος έφτασε τέλος στα κτήματα του Δόν Σάγχου.

— Που εινε ή βαρονία του Δόν Σάγχου ; ρώτησε ένα χωρικόν. ‘Από σήμερα εινε δική μου !

‘Ο χωρικός τότε του έδειξε με το χέρι του μιά άπέραντη πεδιάδα κατεστραμμένη από θεομηνία. Τά κτήματα του Δόν Σάγχου δεν ύπήρχον πιά. ‘Ο ποταμός είχε πλημμυρήσει και ένας ξαφνικός σεισμός είχε συμπληρώσει τη φρικτή καταστροφή.

‘Ο Γεράρδος στάθηκε γιά μιά στιγμή μελαγχολικός μέσα στην ερημιά εκείνη και κίτταξε τά ερείπια. ‘Ενα δάκρυ κύλησε στα μάτια του ! ‘Αλλοίμονο ! δεν ύπήρχε τίποτε γι’ αυτόν στον κόσμο ! Την ώραία Τούδδα την είχε πουλήσει σε άλλον ! Που ήσαν ή παλιές εύτυχισμένες μέρες, τά παραδείσια όνειρα που είχε κάμει μαζί της.

‘Εκάθισε ή καλύτερα σωριασθηκε πάνω σ’ ένα λιθάρι συντριμμένος. ‘Εχωσε το κεφάλι του μέσα στα χέρια του και άρχισε να κλαίη πικρά.

‘Ο άερας εσφύριζε γύρω του θλιβερά...

— ‘Ανάθεμα σ’ εκείνον που άρνείται τον έρωτά του ! είπε κινώντας άπελπισμένα το κεφάλι του.

Ήταν ή τελευταία του λέξεις...

